

[M. C. Korsgaard.]

i det hele taget kan skaffes, ligesom vi kan billige, at Loven tager Sigte paa, at det, selv om Byggeudgifterne nu er meget større, ikke bliver nævneværdigt dyrere for de unge Mennesker at bygge, end det har været under nogenlunde normale Forhold.

Derimod er vi ikke særlig glade for, at det Beløb, som er afsat til Jordkøb ikke er nævneværdigt forhøjet, for lige saavel som Byggeomkostningerne er steget, er Jorden jo ogsaa steget, og naar det ærede Medlem Hr. Kr. Johansen siger, at en Forhøjelse af det Beløb, der er afsat til Jordkøb, antagelig vil faa Jordprisen til at stige endnu mere, er det efter min Mening slet ikke rigtigt. Den Jordpris, der betales i Øjeblikket, er jo af en saadan Størrelse, at der ikke kan købes til Statshusmandsbrug til Bebyggelse, uden at vedkommende skyder en hel Del Penge i det selv. Vi ved jo alle, at der i de allersæneste Aar er bygget meget faa Statshusmandsbrug. Samtidig er Jorden steget i Pris, og det maa da være indlysende, at det ikke er Købene til Statshusmandsbrug, der har fordyret Jorden, har drevet Jordprisen op. Paa min Egn er det ikke ualmindeligt, at ret store Arealer af Jorden sælges til en Pris af 15 Øre pr. Kvadratalen, ja, i visse Tilfælde endda noget mere. Det er jo en Pris, som en Køber slet ikke kan betale ved Hjælp af det Laan, han kan faa gennem denne Lov, hvis han paa en saadan Parcel agter at opføre et Statshusmandsbrug.

Derfor har vi i det andet høje Ting talt for, at det Beløb, der er afsat til Jordkøb, skulde forhøjes. Der er da ogsaa, som den højtærede Minister nævnte, ved Lovforslagets § 3 indført en Bestemmelse om, at dette Beløb, der tidligere har været 12 000 Kr. „i særlige Tilfælde“ kan forhøjes til 13 000 Kr. Vi fra vor Side synes ikke, det er nok, og vi synes især ikke om, at der staar „i særlige Tilfælde“. Hvem er det, der skal bestemme, om disse „særlige Tilfælde“ er til Stede? Det er formodentlig Statshusmandskommissionerne og i sidste Ende Landbrugsministeriet. Jeg ved ikke, om man fra Kommissionernes Side er en Ynder af disse efter vort Skøn friere Brug, eller om Statshusmandskommissionerne hellere vil have Husmandsbrugene ind under Jordlovsudvalget og opført paa Jord, som ejes af Staten. Vi har altid fundet, at de frie Brug har

været det naturlige, og ønsket, at de to Former for Udstykning skulde følges ad paa nogenlunde lige Fod, men det kan jeg ikke rigtigt se, at de gør længere, naar Beløbene til Køb af Jord ikke forhøjes mere end sket, og endda kun kan forhøjes „i særlige Tilfælde“ som nævnt i § 3. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, hvorvidt Ministeren mener, at kunne give Tilsagn om, at denne Bestemmelse ikke vil blive praktiseret alt for skrap. Vil man fra Ministeriets Side søge at faa Jordlovsudvalget og Statshusmandskommissionerne, til at være lidt venlige i deres Bedømmelse af, om „særlige Tilfælde“ er til Stede?

Jeg vilde selvfølgelig helst have, at Sagen kom i Udvalg og vi fik denne Bestemmelse sløffet, men da jeg ikke regner med, at det vil kunne lade sig gøre, vil jeg afstaa fra at ønske Lovforslaget henvist til Udvalg, hvis jeg af den højtærede Minister kan faa et Tilsagn om, at den nuværende Minister vil stille sig meget velvilligt med Hensyn til, at det største Beløb, der er nævnt i § 3, nemlig 13 000 Kr., bevilges til Jordkøb.

Jeg vil endvidere gerne sige et Par Ord angaaende den saakaldte konjunkturbestemte Rente, som der ogsaa tales om i Lovforslaget. Jeg ved ikke, hvor stor en Værdi den konjunkturbestemte Rente har. Jeg ved selvfølgelig, at i sløje Tider kan det være rart for den, der skal betale Rente, at Renten gaar noget ned, men jeg ved ogsaa, at i Tider som dem, vi har haft i de sidste Aaringer, hvor den konjunkturbestemte Rente har været meget høj, har der været en ikke ringe Utilfredshed blandt dem, der skulde betale, og jeg ved, at mange af dem, der har skullet betale denne forhøjede Rente, har søgt at komme over paa andre Laan, Kreditforeningslaan, Sparekasselaan eller andet, hvorved de har kunnet frigøre sig fra den konjunkturbestemte Rente. Jeg ved selvfølgelig, at det er kun de saakaldte frie Brug, der kan frigøre sig fra Statslaan og gaa over til private Laan, men mange Statshusmandsbrug har benyttet de høje Kurser paa 3½ pCt. Kreditforeningsobligationer i den sene Tid til at faa deres Statslaan ombyttet med lavt forrentede Kreditforeningslaan, og jeg kan ikke se andet, end at det tilsyneladende er fornuftigt. Ogsaa paa det Punkt er der en Fordel for de saakaldte frie Brug